

## Κώστας Χ. Πασχάλης

Τα καλοκαίρια μας μικρά και ατέλειωτοι οι χειμώνες

---

Προς επίρρωσιν του παραπάνω στίχου, χιλιάδες είμαστε αυτοί που κάτω από το άγχος των ημερών που κυλούν σαν το γάργαρο νερό της πηγής, εκδράμουμε ανά Σαββατοκύριακο στην κοντινότερη ακτή για να αγγίξουμε το «όνειρο». Το όνειρο της μαζικής συμμετοχής στο μεγάλο και εν πολλοίς αυτοσχέδιο παραθαλάσσιο λαϊκό πανηγύρι.

Ως ικέτες που πηγαίνουν να προσκυνήσουν στο Ναό, καβαλούμε ότι μεταφορικό μέσο διαθέτουμε, φορτώνουμε ότι πλωτό αντικείμενο εμπνευστούμε, αφήνουμε πίσω μας ότι μας βαραίνει και τραβούμε για την «κάθαρση» και «εξιλέωση» των ψυχών και των σωμάτων μας.

Ποτέ βέβαια δεν έρχεται ούτε η «κάθαρση», ούτε η «εξιλέωση», αφού συνήθως αυτό που μένει από αυτές τις «ηρωικές εξόδους» δεν είναι παρά η πνιγνή αίσθηση του ανικανοποίητου. Αίσθηση που εντείνεται από το πέρασμα στην επόμενη ημέρα, Δευτέρα συνήθως, που μοιάζει με βασανιστική πορεία για το κρεματόριο.

Όμως από τα μέσα της εβδομάδας και μετά, ξαναφουντώνει ο καημός, επανέρχεται η «βουή του ονείρου» και νάμαστε πάλι στον ίδιο δρόμο «προσκυνητές».

Ένας κύκλος που επαναλαμβάνεται και που στενεύει ολοένα και περισσότερο για να χαθεί ολοσχερώς στα πρωτοβρόχια του Σεπτεμβρη.

Στον κύκλο αυτό εντάσσεται και ο σχεδιασμός των ολιγοήμερων διακοπών. Κάποιο νησί, το σπίτι στη θάλασσα, ένα ταξίδι σε πολιτείες μακρινές (όμως τόσο κοντινές) και εξωτικές. Μια γεύση περιπέτειας, εξερεύνησης, ανίχνευσης, ξεκούρασης, αποτυπωμένης θολά στην εικόνα της ψηφιακής μας κάμερας και στη μνήμη μας.

Πάντα με το άγχος να προλάβουμε, να δούμε, να ψηλαφίσουμε, να νοιώσουμε και πάντα με την αίσθηση της ανάγκης για περισσότερο.

**Εντέλει και μέσα σ' αυτόν τον πανικό της πάνδημης συμμετοχής στο λαϊκό δρώμενο που λέγεται καλοκαιρινές διακοπές (καλοκαιρινή φρενίτιδα καλύτερα), ξεχνούμε αυτό που είναι το σημαντικότερο και ταυτόχρονα το ελάχιστο. Να βρούμε το χρόνο, ώστε μέσα σ' ένα περιβάλλον ανθρώπινο, να αναμετρηθούμε επιτέλους με τον εαυτό μας, να «κοστολογήσουμε» τη ζωή μας, να απαριθμήσουμε αυτά που μας πληγώνουν, να βρεθούμε κοντά ή κοντύτερα στους δικούς μας ανθρώπους, να ακούσουμε επιτέλους αυτόν τον μοναδικό ήχο της σιωπής ( κι' όμως τόσο εκκωφαντικό), ν' αφουγκραστούμε τους ήχους της καρδιάς μας.**

Φαίνεται τόσο εύκολο, μα αποδεικνύεται δυσκολότερο του αναμενόμενου. Διότι θέλει θάρρος η αναζήτηση της σιωπής, θέλει κουράγιο και δύναμη η επίμονη θέα του εαυτού μας στον γυμνό καθρέφτη.

Ενώ, αντιθέτως, η συνάφεια των πολλών έχει τη δική της μονότονη πλην ακίνδυνη πορεία. Η ομαδική προσήλωση με τις κάμερες προτεταμένες στο ηλιοβασίλεμα της Οίας, είναι η γενική παραδοχή. Το προσωπικό, όμως και εκ των πραγμάτων μοναδικό βλέμμα του «προσκυνητή» (του συνειδητοποιημένου ταξιδιώτη) στις τελευταίες ανταύγειες του ήλιου πίσω από το Μπέλλες, πάνω από την κορυφή ενός απρόσιτου υψώματος, με την λίμνη της Κερκίνης να ντύνεται στα πλέον παράδοξα χρώματα, είναι αυτό ακριβώς (το βλέμμα) στο οποίο και αποτυπώνεται το αληθινό πρόσωπο της ομορφιάς.

Τι από τα δύο προτιμάμε; Μα σαφώς, το πρώτο, το γενικώς αποδεκτό και εν πολλοίς επιβαλλόμενο. Αντί να φτιάχνουμε τις δικές μας εικόνες, ακολουθούμε τον συρμό, με αποτέλεσμα να «καταναλώνουμε» τις εικόνες που

## Κώστας Χ. Πασχάλης

Τα καλοκαίρια μας μικρά και ατέλειωτοι οι χειμώνες

---

άλλοι έφτιαξαν για μας. Εικόνες πλασματικές, χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο, καταχωρημένες στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή μας προς τέρψιν ημών των ιδίων και των φίλων μας. Εικόνες μέσα από τις οποίες προσπαθούμε μάταια να ανακαλέσουμε τα συναισθήματα που θα θέλαμε να ζήσουμε, αλλά που δυστυχώς για μια ακόμη φορά δεν καταφέραμε να ζήσουμε.

Ίσως στο επόμενο καλοκαίρι.